

med Hensyn til Paaførelsen af Sygdom, saa ligger det jo udtalt i Hovedreglen, at Bedøvelsen kan der under disse Omstændigheder bortses fra, men vi have ikke haft noget imod at udtale det udtrykkelig, særlig da der fra Videnskabsmændenes Side har været udtalt en Frygt for, at der med Hensyn til disse Forsøg skulde være lagt dem Hindringer i Vejen, som de frygtede for. Vi have derfor ikke haft noget imod at udtale udtrykkelig, at ved Stik eller Snit, hvorved Sygdom indpodes, finder foranstaaende Regler i denne Paragraf — det er Bedøvelsesreglerne, der er tænkt paa — ikke Anvendelse. — Saa er der tilføjet en anden Klasse Forsøg, som heller ikke kunne undværes efter de Oplysninger, vi have, men for hvis Vedkommende jeg heller ikke mener, at det var paa nogen Maade i og for sig nødvendigt at udtale det, fordi det fulgte af sig selv eller fulgte af Forslaget. Smidlertid have vi ogsaa her ment, at vi til Beroligelse for de paagældende Videnskabsmænd kunde udtale det udtrykkelig. Det er Aareladningsforsøgene, som paa Landbohøjskolen maa foretages og ikke godt kunne foretages paa bedøvede Dyr i liggende Stilling; i alt Fald naar Hensigten er Oplærelse, kunde den praktiske Færdighed derved ikke naas. Det have vi føjet til, at paa disse særlige Forsøg finde Bedøvelsesreglerne ikke Anvendelse.

Saa have vi til § 2 ment at burde føje en Regel om Protokolførelse over Forsøgene. Det kan jo være, at dette kan være en Gene for de paagældende Videnskabsmænd, men en betydelig Gene have vi ikke kunnet se deri. Det synes at være noget, som for en Ordens Skyld maa kræves, og det er jo i Virkeligheden ogsaa Tilfældet, at en Universitetslærer i Fysiologi ved sin Ansættelse faar Paalæg om at føre Journal over de Forsøg, han foretager. Det er altsaa for saa vidt ikke noget nyt, der vil indføres, naar Udvalget har ment at burde tilføje dette, at Forsøgslederen er pligtig til at føre en af den Myndighed, der tildelel Retten, autoriseret Protokol, som skal indeholde Oplysning om Antallet og Arten af de benyttede Dyr, om hvad der er foretaget med dem, og om Forsøgets Formaal. Om denne Formulering har der ogsaa været konfereret med de Videnskabsmænd, hvem hele Loven nærmest for Tiden vilde komme til at berøre, og de have erklæret sig tilfredse med denne Formulering.

Saa have vi endelig Lovforslagets § 3 og de nærmere Regler om Ansvar. I Hovedsagen har Udvalget intet foreslaaet ændret. Der er kun foretaget en Tilføjelse, som gaar ud paa, at om den, der to Gange er funden skyldig til Straf for Overtrædelse

af Loven, kan det ved den tredje Dom udtales, at han ikke i Fremtiden kan benytte eller erholde Bemyndigelse til at udføre de her omhandlede Forsøg. Jeg kan vel sige, at det er en Selvfølge, at Videnskabsmændene ikke have set en saadan Bestemmelse med Fornøjelse, thi det kunde jo siges og siges med Føj: fra deres Side, at den indeholder en Mistillid til dem, som de selv ikke mene at have givet Anledning til, men dertil er jo igen at svare, i det mindste har Udvalget lige overfor denne Betragtning ment, at det ganske vist ogsaa er vort Haab, ja vor sikre Forventning, at der ikke lettelig skal blive Tale om denne Bestemmelser Anvendelse, men at den dog paa den anden Side maa staa som den største og stærkeste Straf for dem, der gentagne Gange have tilføjet Loven; den staar forhaabentlig som et Bogstav, der aldrig kommer til Udførelse, hvad der jo afhænger af de paagældende selv. Kun maatte det dog erkendes, at denne Følge maa det ligge i Domstolens Haand at udtale. Det er jo en Følge, der efter Omstændighederne maaste kan være meget ringere end at betale en meget betydelig Bøde, nemlig hvis den paagældende kun en enkelt Gang havde Vist til at foretage saadanne Forsøg og dertil var bleven bemyndiget for denne enkelte Gang, men for dem, hvis Bestemmelse det er, og hvis videnskabelige Opgave det er idelig og idelig at foretage saadanne Forsøg, vilde denne Bestemmelse, naar den kom til at ramme dem, betyde omtrent fuldstændig Udelukkelse fra at udføre deres Gerning. Man har altsaa ment, at man navnlig for det Tilfældes Skyld, hvor Bestemmelsen vilde faa sin store Betydning, skylder at hvide paagældende den Garanti, at det kun er Domstolene, der kunne udtale det og kunne udtale det, ikke er nødte til at udtale det. Ogsaa dette er af Vigtighed; thi det kan jo dog tænkes, at der de første Gange kun er blevet idømt en ubetydelig Bøde for en ubetydelig Forseelse. Man maa jo nu lægge Mærke til, at der navnlig ved den Udvidelse, Udvalget har givet Lovforslaget, kommer ubetydelige Forseelser ind under dem, der rammes af Straf, f. Eks. Undlæbelse af at føre Protokollen, ubetydelige Forseelser i den Forstand, at de ikke vedrøre Sagens Kærne, for saa vidt som de ikke gaa ud paa at tilføje et Dyr unødvendig Smerte, men kun ere en Tilføjelse af den formelle Ordensregel, som Reglen om Protokolførelsen indeholder. Derfor maa Bestemmelsen om denne alvorlige Følge nødvendigvis være fakultativ for Domstolene; den kan udtages af dem. — Endelig maa der hvedes de paagældende en Garanti for, at de eventuelt lige overfor en saa alvorlig